

дочака на пътя Тото като се връщаше от училището и заедно пристигнаха в къщи.

— Е, видя ли сега? — викна весело той на стрина Вутевица. — Нали ти казах!

И той извади от пазухата си едно шишенце с ракия, което бе взел от Змеини колиби и й даде да се почерпи.

След това разпъна хубаво кожата с клечки, закачи я под стрехата да се ветрее и съхне и се прибра на топло при децата си, разположен и весел.

Сутринта рано-рано нане Вуте стана, и най-напред отиде да се порадва на кожата.

Но кожата я нямаше.

По снега пред къщата личеше някаква кървава завлечена следа. Тръгна по нея изплашен нане Вуте, и що да види! Близко при кочината стоеше разкъсана на парчета и разскубана хубавата кожа на бялката, а край нея котката, залисана, още дърпаше нещо с нокти и зъби.

Нане Вуте, озверен, пристъпи тихо, прехапа език, посегна с косматата си ръка, хвана котката за шията и я вдигна. Задърпа се животното, замяка.

— Тото, — развика се със страшен глас Вуте, — Тото, дай газеничето и кибрита!

Тото изскокна изплашен.

— Дай газеничето и кибрита. Скоро!

Тото изтича и донесе малко тенекиено съдче и кутийка кибрит.